ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αὐθεντικὴ βιογραφία τῆς Α. Β. Υ. τῆς πριγκηπίσσης Ἀσπασίας, χήρας τοῦ ἀλησμονήτου βασιλέως Ἀλεξάνδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

ΚΘ'.

Δὲν εἶχε ὡριμάσει ἀκόμα ἀπολύτως στὸ λαὸ ἡ ἰδέα τῆς δημοκρατίας.

Ἡ παραίτησις συνεπῶς τοῦ Ἀλεξάνδρου θὰ ἐγίνετο ἀφορμὴ νέων ἀνωμαλιῶν, χάους καὶ ἀναστατώσεως.

—Δὲν σᾶς ἐζήτησε κανεὶς νὰ παραιτηθῆτε, Μεγαλειότατε, εἶπε στὸν Ἀλέξανδρο. Οὐδεμία τοιαύτη ἀνάγκη ὑφίσταται τὴν στιγμὴν αὐτήν. Τὸ καθῆκον σας ὡς βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, εἶνε νὰ παραμείνετε στὸ θρόνο σας.

Οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως ἐνεθάρρυναν τὸν Ἀλέξανδρο.

Ἡ πρώτη μπόρα εἶχε περάσει.

Ἔπρεπε τώρα νὰ φροντίση γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου του, γιὰ τὴν ἐπίσημο ἀναγνώρισι τῆς συζύγου του.

Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἦταν γιὰ τὸν Ἀλέξανδρο τὸ σπουδαιότερο ὅλων. Εἶχεν ἐκπληρώσει ἕνα ἱερὸ καθῆκον του, ἀλλὰ τοῦ ἀπόμενε ἀκόμη ἡ συμπλήρωσίς του.

Ἡ Ἀσπασία Μάνου ἦταν πλέον σύζυγός του, ἦταν βασίλισσα. Ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ τοῦ φέρη ἀντίρρησιν σχετικῶς;

Καὶ ὅμως τὰ ἐμπόδια ποὺ εἶχε νὰ ὑπερπηδήση ἀκόμα ὁ Ἀλέξανδρος, δὲν ἦσαν μικρά.

Οἱ ἀξιωματικοὶ—ὄχι ὅλοι φυσικά—ἀλλὰ οἱ παράγοντες τοῦ καιροῦ ἐκείνου εἰς τὸν στρατόν, εἶχαν ἐξεγερθῆ ἐναντίον του. Δὲν τὰ εἶχαν τόσο μὲ τὸν Ἀλέξανδρο ὅμως, ὅσο κατὰ τῆς Ἀσπασίας Μάνου.

Τί εἶχε κάμει στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἡ καλὴ Ἀθηναία κόρη, ὥστε νὰ μὴ τὴν συμπαθοῦν; Τοὺς εἶχε βλάψει ποτέ; Εἶχεν ἀντιδράσει ἐναντίον ὡρισμένων ἐνεργειῶν των; Ἀσφαλῶς ὄχι.

Τότε; Θὰ ἐρωτήσετε.

Θὰ σᾶς λύσωμεν τὴν ἀπορίαν αὐτήν. Ἁπλούστατα, οἱ ἐν λόγῳ ἀξιωματικοὶ εἶχαν ἐξεγερθῆ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι μιὰ ἁπλὴ ἀριστοκράτις εἶχε γίνει, στὰ καλὰ καθούμενα, κατὰ τὴν ἀντίληψή τους, βασίλισσα.

Δὲν ἐστρέφετο δηλαδὴ ἡ δυσφορία των ἐναντίον τῆς Ἀσπασίας Μάνου προσωπικῶς. Τοὺς ἐξήγειρε συγχρόνως αὐτὸ τοῦτο τὸ πραξικόπημα τοῦ βασιλέως. Δημοκρατικοὶ φανατικοὶ αὐτοί, νεοφώτιστοι δημοκρατικοὶ οἱ περισσότεροι, γεμάτοι ἀπὸ τὴν ἔξαψι καὶ τὴν ὁρμὴ τῆς ἰδεολογίας, τὴν ὁποίαν εἶχαν ἀσπασθῆ, ἄλλοι διότι συνέπιπτε μὲ τὰς ἀρχάς των καὶ ἄλλοι διὰ λόγους συμφέροντος, δὲν μποροῦσαν νὰ «χωνέψουν» τὴν πρᾶξιν τοῦ βασιλέως, ἑνὸς βασιλέως, προσωρινοῦ, κατὰ τὴν γνώμην των, ὁ ὁποῖος δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ἀπέλθη ἐπίσης μακρὰν τῆς Ἑλλάδος, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῆ ἡ ποθητὴ των δημοκρατία, τὸ πολίτευμα ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἡ Ἑλλὰς θὰ εὐημεροῦσε, κατὰ τὴν γνώμην των.

Ὅτι δὲ ἡ ἐξέγερσις αὐτὴ στὸ στρατό, ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς δίδος Ἀσπασίας Μάνου ἦτο ἀρκετὰ σοβαρά, ἀπεδείχθη ἀπὸ τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἐπακολούθησαν καὶ περὶ τῶν ὁποίων θὰ γράψουμε πιὸ κάτω.

Ἕνα τῶν γεγονότων αὐτῶν ἦταν καὶ τὸ ταξεῖδι τῆς Ἀσπασίας Μάνου στὸ Παρίσι, ὀλίγον μετὰ τὸ γάμο της. Ὁ ἴδιος ὁ Ἀλέξανδρος ἀναγκάστηκε νὰ ὑποδείξη στὴ λατρευτὴ σύζυγό του τὸ ταξεῖδι αὐτό. Ἀναγκάστηκε νὰ τὴν στερηθῆ, ὅταν ἀκριβῶς ἔγινε ἐντελῶς δική του. Καὶ ἡ Ἀσπασία—θὰ γράψουμε σχετικῶς παρακάτω ἐν ἐκτάσει—ἔφυγε γιὰ τὴ Γαλλικὴ πρωτεύουσα, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν μητέρα της.

* * *

Ἀλλὰ ἡ πικρίες καὶ ἡ ἀπογοητεύσεις τοῦ Ἀλεξάνδρου δὲν σταματοῦν στὸ σημεῖο αὐτό. Εἶχε ν' ἀντικρύση ἀκόμα τὰ πικρὰ λόγια τῶν γονέων του καὶ τὶς ἐπιτιμήσεις των γιὰ τὸ πραξικόπημά του

Ἡ ἀλήθεια εἶνε βέβαια ὅτι πολὺ γρήγορα οἱ ἐξόριστοι βασιλεῖς ἐσυγχώρησαν τὸν Ἀλέξανδρο, ὑπετάγησαν στὴ Μοῖρα, ἀπεδέχθησαν τὸ γεγονὸς τοῦ γάμου τοῦ παιδιοῦ των ὡς κάτι τὸ μοιραῖο καὶ ἀναπόφευκτο. Κι' ὄχι μόνον αὐτό. Ἀλλὰ κι' ἐξετίμησαν περισσότερο τὴν Ἀσπασία Μάνου, τὴν ἀγάπησαν σὰν παιδί τους, ἔδειξαν γι' αὐτὴ ἐνδιαφέρον καὶ στοργὴ ἐξαιρετική.

Μήπως δὲν εἶχε τὴν ἀξία ὅλων αὐτῶν ἡ Ἀσπασία;

Μήπως δὲν ἔκαμε εὐτυχισμένο τὸν Ἀλέξανδρο;

Ὑπῆρξε γι' αὐτὴν κάτι περισσότερο ἀπὸ σύζυγος. Ὑπῆρξε συγχρόνως καὶ ἀδελφὴ καὶ μητέρα.

Ἀλλὰ ὑπάρχουν πάντα πρῶτες ἐντυπώσεις, σὲ κάθε περίστασι. Περνοῦν κατόπιν καὶ σβύνουν. Ὁπωσδήποτε, ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι οἱ ἐξόριστοι βασιλεῖς ἀναστατώθηκαν, μόλις ἡ εἴδησις τοῦ γάμου τοῦ Ἀλεξάνδρου ἔφτασε μέχρις αὐτῶν.

Ἔτσι λοιπόν; Τοὺς εἶχε παρακούσει ὁ Ἀλέξανδρος;

Δὲν ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσί του;

Δὲν τοὺς ἔλαβε ὑπ' ὄψιν του;

Γεμάτη θλῖψι γιὰ ὅ,τι συνέβη ἡ βασίλισσα Σοφία, ἔγραψε τότε μιὰ ἐπιστολὴ στὸν Ἀλέξανδρο. Μιὰ ἐπιστολὴ γεμάτη πικρία καὶ πόνο.

«....Δὲν ἔπρεπε νὰ βιαστῆς, τοῦ ἔγραφε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων. Ἔπρεπε νὰ ὑπομείνης. Ἔπρεπε νὰ μὴ φανῆς τόσο ἐγωϊστής. Γιατί ἀποτέλεσμα ἐγωϊσμοῦ ἦταν ὁ γάμος σου. Δὲν σκέφθηκες κανένα, δὲν ἐλογάριασες κανένα. Δὲν σκέφθηκες ὅτι οἱ γονεῖς σου βρίσκονται ἐξόριστοι, μακρὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ὅτι θὰ τοὺς ἔκανες νὰ πονέσουν μὲ τὴν πρᾶξι σου αὐτή. Φέρθηκες σὰν παιδί, ἐνῶ εἶσαι πλέον ἄνδρας, εἶσαι βασιλεύς. Ἄφησες νὰ σὲ παρασύρη τὸ πάθος σου, χωρὶς νὰ σκεφθῆς τὶς συνέπειές του. Δὲν ξέρω τὴ στιγμὴ αὐτὴ τί συνέπειες θὰ ἔχη ἡ πρᾶξις σου. Πολλὰ προβλέπω καὶ φοβοῦμαι. Ἔχομαι νὰ διαψευσθῶ καὶ νὰ μὴ πραγματοποιηθοῦν οἱ φόβοι μου. Ἀλλά—καὶ τὸ γνωρίζεις καλὰ—διερχόμεθα ἡμέρες δύσκολες καὶ ποινῆρες. Καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ χάσουμε τὰ πάντα ἐξ αἰτίας τοῦ γάμου σου αὐτοῦ, ἐξ αἰτίας τῆς βίας, μὲ τὴν ὁποίαν ἐνήργησες. Δὲν κατηγορῶ τὴν σύζυγό σου. Δὲν τὴν κατηγορῶ, γιατί γνωρίζω καλὰ ὅτι δὲν εὐθύνεται αὐτὴ δι' ὅ,τι συνέβη. Μίλησα κατ' ἐπανάληψιν μαζύ της, ὅταν εἴμαστε στὴν Ἀθήνα, καὶ ἐξετίμησα τὶς ἀρετές της. Εἶνε ἀνεύθυνος τοῦ κακοῦ ποὺ ἔκαμε, τοῦ νέου αὐτοῦ κλονισμοῦ τῆς δυναστείας μας. Ἡ σύζυγός σου ἀντέστη ἴσως. Γνωρίζω ἐπὶ πλέον ὅτι σὲ συνεκράτει ὡς τώρα καὶ δὲν βιαζόταν, ὅπως σύ. Νὰ λοιπὸν ποὺ ὁ πόθος σου πραγματοποιήθηκε. Καὶ τώρα; Τί θὰ γίνη τώρα; Αὐτὸ μόνον ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει καὶ σ' αὐτὸν ὑψώνω ἱκετευτικὰ τὰ χέρια μου, παρακαλῶντας τὸν θερμὰ νὰ σώση τὴν Βασιλείαν, ν' ἀποτρέψη τοὺς κεραυνοὺς καὶ τὶς καταιγίδες, ποὺ μᾶς ἀπειλοῦν πανταχόθεν. Ναί, Ἀλέξανδρε, μᾶς ἐλύπησες πολύ, παιδί μου. Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ φανῆ οἰκτίρμων ἀπέναντί μας. Εἴθε νὰ σὲ σκέπη πάντοτε καὶ ν' ἀπομακρύνη ἀπὸ σὲ κάθε συμφορά. Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε πλέον... Εὐτύχει, Ἀλέξανδρε! Καὶ εὐχήσου καὶ σὺ νὰ ἔλθη γρήγορα ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ μπορέσουμε νὰ σὲ σφίξουμε στὴν ἀγκαλιά μας, εὐτυχεῖς πλέον καὶ ἀσφαλεῖς ἀπέναντι τῶν κινδύνων ποὺ μᾶς ἀπειλοῦν σήμερα...».

Αὐτὰ ἔγραφε ἡ βασίλισσα Σοφία στὸν Ἀλέξανδρο.

Τὸ γράμμα της αὐτὸ ἐλύπησε τὸ βασιλέα. Καὶ γιὰ νὰ ἐξιλεωθῆ ἀπέναντι τῶν γονέων του, ἔσπευσε νὰ τοὺς γράψη μιὰ ἐκτενεστάτη ἐπιστολή, γεμάτη δικαιολογίες.

Τὴν ἐποχὴ αὐτή, ὁ Ἀλέξανδρος ἔνοιωσε πιὸ βαθειὰ τ' ἀγκάθια τοῦ στέμματος.

(Ἀκολουθεῖ)